

AS FERREÑAS

(En vivo e
en directo)

Texto de Paula
Carballeira

Ilustracións
de Nuria Díaz

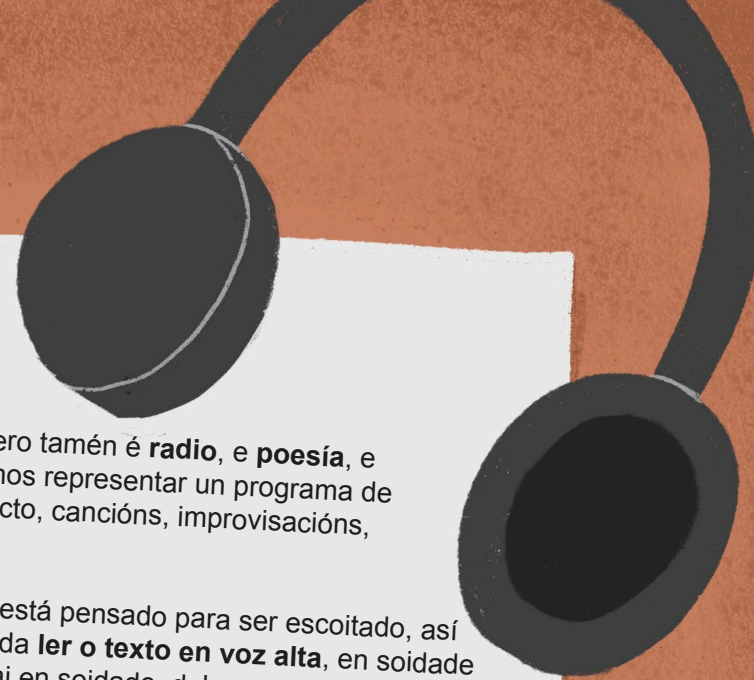
REAL
ACADEMIA
GALEGA

Deputación
DA CORUÑA

Primavera
das Letras
2025

Aviso da autora:

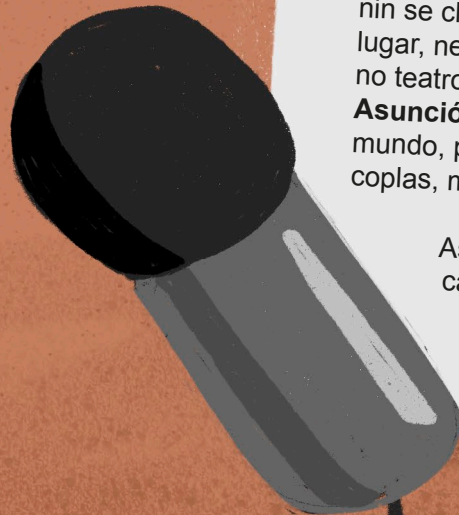
Este texto é **teatro**, pero tamén é **radio**, e **poesía**, e moitas outras cousas. Imos representar un programa de radio con música en directo, cancións, improvisacións, piques e aturuxos.

Un programa de radio está pensado para ser escoitado, así que esta autora recomenda **ler o texto en voz alta**, en soidade ou en compañía. Se se fai en soidade, debemos ter coidado, porque a xente asústase con facilidade cando ve alguén falando en alto cun público imaxinario. Se se fai en compañía, alén de ser máis divertido, cada personaxe ten a súa voz propia, e iso é moi importante, ter unha voz propia coa que dicir o que pensas, tamén cantando.

Un programa de radio en vivo e en directo quere dicir que hai persoas vivas que o están facendo diante dun público vivo. Non importan as idades de ninguén, nin de onde veñen nin onde van, nin se chove, trona, ventea ou vai sol. O importante é que nese lugar, nese momento, todo é posible, porque se volve teatro, e só no teatro podemos conversar con **Adolfina, Rosa, Eva, Prudencia, Asunción, Manuela e Teresa**, que xa non teñen os pés neste mundo, pero gardámolas na memoria, igual que elas gardaron as coplas, músicas e cantigas doutros tempos.

As palabras viaxan no vento, métese por calquera oco en calquera lugar, entran polas orellas e fannos imaxinar.

Comecemos.

An illustration of two children on a stage. The child on the left has curly brown hair and is wearing a red plaid dress and white boots. The child on the right has straight black hair and is wearing a white shirt and green pants. They are both smiling and holding a large white sign. Above their hands, there are white lines radiating from a central point, suggesting a high-five or a celebratory gesture. The background consists of green curtains and a brown floor.

ESCENA 2:
CANTIGAS PARA
ESCORRENTAR O FRÍO
DO INVERNO

ESCENA 2:
CANTIGAS PARA ESCORRENTAR O FRÍO DO INVERNO

Na mesa, están FERRESÉS, FERRECAR e FERRESEGUN sentadas diante dos micros, cos auriculares postos.

No apartado técnico, FERREQUÍN encárgase de poñer música.

FERRETER ten unha chea de obxectos para facer os sons e FERREPRÍN colabora.

Sintonía do programa.

FERRESÉS:

Dámosvos a benvida ao noso programa especial de “As Ferreñas”.

FERRECAR:

Imos escoitar cantigas de antes, cantigas de agora...

FERRESEGUN:

Cantigas que levamos na memoria...

Música misteriosa.

*Ambiente de inverno:
rumores, renxeres...*

FERRESÉS:

Nas noites longas e escuras do inverno, cando non había luz eléctrica, xuntábanse familias enteiras ao redor da lareira.

FERRECAR:

Fóra, caía a choiva.

FERRETER fai o son da choiva.

FERRESEGUN:

Ao lonxe, ouveaban os lobos.

FERREPRÍN:

(Con forza) Auuuuu!

FERRESEGUN:

(Dá un salto co susto. Mira a Ferreprín) Ao lonxe!

NO AR

FERREPRÍN:

(Con menos forza) Auuuu...

FERRESÉS:

Era o momento dos contos...

FERRECAR:

Contos de medo para arrear.

FERRESEGUN:

Contos de medo para berrar.

FERREPRÍN:

Aaaaah!

Leeeeaei!

FERRESEGUN:

(Volve dar un salto co susto) Vasme deixar xorda. É que non sabes berrar baixiño?

FERREPRÍN:

Eu son máis de aturuxar. *(Aturuxa) leeeeeeeiii!!!!*

FERRESEGUN érguese, ameazante, e vai onda FERREPRÍN, que pecha a boca e fai xestos de poñerlle unha cremalleira, por se acaso. De súpeto, FERRETER tamén aturuxa.

FERRETER:

leeeaaaeeiii!!!

FERRESEGUN:

Que fas?

FERRETER:

A min tamén me gusta aturuxar.

FERRECAR:

Os aturuxos afastan o medo.

FERRESÉS:

Os aturuxos chaman pola festa.

FERRESEGUN:

Moi ben. Imos quedar xordas, pero non pasa nada, é o que nos presta.

*Aturuxan.
Rin.*

FERRESÉS:

Os aturuxos chegan tan lonxe que ata poderían escoitalos as Cantareiras das Letras.

FERRECAR:

Quen?

FERRESÉS:

As mulleres ás que se lles dedican as Letras Galegas.

FERRESEGUN:

Por cantar?

FERRESÉS:

Por cantar con tanto xeito. Por transmitir a poesía das cantigas.

FERRECAR:

(A FERRESÉS, con admiración)
Pero que ben falas!

FERRESÉS:

Moitas grazas.

FERREPRÍN:

Cantamos nós?

FERREQUÍN:

Mellor que canten elas.

FERRESEGUN:

Pero... non están mortas?

FERRETER:

Facemos un conxuro radiofónico para traelas de volta?

FERREQUÍN:

Non fai falta.

FERREQUÍN amosa uns discos de vinilo.

FERREQUÍN:

Vou poñer un disco destes e así podemos escoitalas.

FERRETER:

Pono de atrás para adiante. Así é como se contacta co outro mundo.

FERRECAR:

(A FERRETER, con admiración) Canto sabes!

FERRESEGUN:

A min estame entrando un chisco de medo.

FERREPRÍN:

A min non.

FERRETER:

Pon o disco.

FERREQUÍN:

De atrás para adiante ou de diante para atrás?

FERRESÉS:

Tanto ten.

FERREPRÍN:

Nós imos aturuxar.

FERRESEGUN:

Por que?

FERRECAR:

Para que nos escoiten ben.

FERRESEGUN:

Ai, ai, ai, ai, ai...

FERREQUÍN pon o disco.

Aturuxan.

Rin.

FERRESÉS:

E agora... Silencio!

Calan.

FERREQUÍN quita o disco.

Escoitan.

Nada.

FERRETER:

Boh! Non funcionou.

FERRECAR:

Xa me parecía a min.

FERRESEGUN:

Aínda menos mal.

FERREQUÍN:

Se cadra puxen mal o disco.

FERREPRÍN:

Pono outra vez!

FERRESÉS:

Escoitade!

Soa un aturuxo, pero tan lonxe que parece vir doutro lugar, dun lugar afastado.

Miran cara a onde soou o aturuxo.

Séntese música de pandeiretas.

E así, como traídas dun Outro Mundo, van entrando AS CANTAREIRAS DAS LETRAS.

AS CANTAREIRAS DAS LETRAS

REAL
ACADEMIA
GALEGA

Primavera
das Letras
2025

primaveradasletras.gal

Deputación
DA CORUÑA